

Cartea a doua
Scarlet
Cronicele lunare

marissa meyer

Traducere din limba engleză și note de
SHAUKI AL-GAREEB

EPICWAVE

Editura Epica, București, 2019

Cartea întâi

*Ea nu știa că lupul era un animal sălbatic
și nu se temea de el.*

Unu

Scarlet tocmai cobora spre aleea din spatele Tavernei Rieux, când, de pe scaunul din dreapta, ecranul ei portabil scoase un sunet, iar apoi se auzi o voce robotică:

— *Com pentru mademoiselle Scarlet Benoit, din partea Departamentului de Persoane Dispărute al secției de poliție din Toulouse.*

Cu inima cât un purice, Scarlet viră. Reuși ca prin urechile acului să nu lovească tribordul navei de peretele din piatră și frână brusc. Opri motorul și înșfăcă ecranul portabil căzut. Lumina lui albăstruie strălucea pe panoul de control al carlingii.

Polițiștii găsiseră ceva.

Poliția din Toulouse trebuie să fi găsit ceva!

— Accept comul! strigă ea, strângând aprig ecranul portabil între degete.

Se aștepta la un link video din partea inspectorului care se ocupa de cazul bunicii ei, dar nu primi decât un text sec, o înșiruire de cuvinte:

28 AUGUST 126 T.E.

RĂSP. CAZ ID #AIG00155819, ÎNREGISTRAT LA
11 AUGUST 126 T.E.

PRIN PREZENTUL COMUNICAT, O INFORMĂM PE
SCARLET BENOIT DIN RIEUX, FRANȚA, F.E., CĂ LA
DATA DE 28 AUGUST 126, ORA 15:42, CAZUL PER-
SOANEI DISPĂRUTE MICHELLE BENOIT DIN RIEUX,

FRANȚA, F.E., A FOST ÎNCHIS DIN LIPSĂ DE DOVEZI DE VIOLENȚĂ SAU ACTIVITATE CRIMINALĂ.
CONCLUZIE: PERSOANA A PLECAT DIN PROPRIE INITIATIVĂ ȘI/SAU S-A SINUCIS.

CAZ ÎNCHIS.

VĂ MULȚUMIM CĂ AȚI ALES SERVICIILE NOASTRE DE INVESTIGAȚII!

Apăru un anunț video din partea poliției, reamintindu-le tuturor celor care pilotau nave de livrări să conducă prudent și să poarte centurile de siguranță cât timp motoarele erau pornite.

Scarlet privi îndelung micul ecran, până ce cuvintele se transformară într-un vârtej alb și negru, iar pământul părăsesc fugă de sub navă. Carcasa de plastic care acoperea partea din spate a portabilului trosnea în strânsoarea ei tot mai puternică.

— Ce idiot! săsâi ea în nava goală.

Cuvintele *CAZ ÎNCHIS* parcă o luau în râs.

Scoase un strigăt și izbi portabilul de panoul de control al navei, sperând să-l facă bucăți. După trei lovitură puternice, ecranul pâlpâia ușor.

— *Imbecililor!*

Aruncă portabilul pe podea și se trânti pe spate în scaun, strângându-și buclele între degete.

Fix în acel moment, centurile de siguranță i se strânseră pe piept, lăsând-o fără suflare. Scarlet le desfăcu și deschise portiera, coborând împleticit în întunericul aleii. Miroslul de prăjeală și de whisky care emana dinspre tavernă aproape că o asfixie când trase aer în piept, pentru a-și potoli furia.

Avea să meargă la secția de poliție mâine, la prima oră. Acum era prea târziu. Avea să le vorbească rațional, calm și să le explice de ce concluzia lor era greșită. Avea să-i convingă să redeschidă cazul.

Scarlet își trecu încheietura pe deasupra scannerului de lângă ușa portbagajului și trase de ea mai tare decât permitea sistemul hidraulic.

Avea să-i spună inspectorului că trebuia să caute în continuare. Avea să-l facă să-o asculte. Să înțeleagă că bunica ei nu plecase din proprie inițiativă și că, în mod categoric, *nu* își pușese capăt zilelor.

Șase lázi de plastic, pline cu legume de grădină, stăteau îngheșuite în partea din spate a navei, dar Scarlet abia dacă le vedea. Mintea ei era la kilometri distanță, în Toulouse, planuind viitoarea conversație. Avea să facă apel la toată puterea ei de convingere, la toată puterea ei de argumentare.

Bunicii i se întâmplase ceva. Ceva nu era în regulă, iar dacă poliția nu continua să caute, Scarlet avea de gând să-i dea în judecată și să se asigure că toți inspectorii ăia de doi bani urmau să fie condații și nu aveau să mai lucreze vreodată și...

Luă câte o roșie lucioasă în fiecare mână, se răsuci pe călcăie și le azvârli cu putere în peretele de piatră. Roșile se făcură fărăme, împroșcând suc și semințe peste mormanele de gunoaie care așteptau să intre în compactor.

Asta o făcea să se simtă mai bine. Scarlet mai înșfăcă una, imaginându-și reticența inspectorului când ea avea să-i explică că dispariția bruscă *nu* era un comportament normal pentru bunica ei. Își imagină roșia explodând în mutra lui arogantă și...

O ușă se deschise tocmai când a patra roșie își găsea sfârșitul. Scarlet înlemni, cu brațul întins. Proprietarul tavernei se rezemă de tocul ușii. Chipul îngust al lui Gilles lucea în timp ce măsura din ochi măzga portocalie, cu aspect mocirlos, care se scurgea pe peretele clădirii.

— Sper că alea nu sunt roșile *mele*.

Scarlet își retrase mâna din coș și o șterse de jeansii ei pătăti. Simțea căldura care dogorea din obrajii ei, auzea bubuițul haotic al propriului puls.

Gilles își șterse sudoarea de pe capul aproape chei și se încurunta — expresia pe care o arbora cel mai des.

— Deci?

— Roșiiile nu sunt ale tale, mormăi ea.

Era adevărat: teoretic, îi aparțineau ei până când patronul le plătea.

Gilles mârâi:

— Atunci, o să-ți scad trei univi din plată, fiindcă trebuie să curăț mizeria aia. Dacă ai terminat cu aruncatul la țintă, poate binevoiești să aduci aici o parte din lăzile alea. De două zile servesc salată veștedă.

Intră în restaurant, lăsând ușa deschisă. Zgomotul de vase și râsetele se revărsau pe alei, bizare în normalitatea lor.

Lumea lui Scarlet se năruia, însă nimeni nu băga de seamă. Bunica ei dispăruse, dar nimănuia nu-i păsa.

Se întoarse la portbagaj și apucă marginile lăzii cu roșii, așteptând să se calmeze. Cuvintele comului încă îi bombardau gândurile, dar acestea se mai limpeziseră. Primul val de ostilitate al fetei putrezea laolaltă cu roșiiile strivite.

Când reuși să respire normal, fata stivui lada peste cea cu cartofi roșii și le scoase din navă.

Ajutoarele de bucătar o ignorau pe Scarlet în timp ce ea se ferea de stropii care țășneau din crătie, croindu-și drum spre camera frigorifică. Împinse coșurile pe rafturile însemnate cu marker — cuvinte tăiate și rescrise de zeci de ori de-a lungul anilor.

— Bonjour, Scarling!

Scarlet se răsuci, desprinzându-și părul de pe gâtul lipicios.

Émilie radia în pragul ușii, cu privirea luminată de un secret. Făcu un pas înapoi când văzu expresia lui Scarlet.

— Ce...

— Nu vreau să vorbesc despre asta!

Trecând pe lângă chelneriță, Scarlet intră din nou în bucătărie, iar Émilie o urmă.

— Atunci, nu vorbi. Mă bucur că ești aici, spuse fata, apucând-o pe Scarlet de cot când ieșiră iar pe alei. El s-a întors.

În pofida buclelor blonde, angelice, care încadrau chipul lui Émilie, râñjetul ei sugera gânduri deloc inocente.

Scarlet apucă un coș cu păstârnac și ridichi, înmânându-l chelneriței. Nu răspunse, pentru că nu se simțea în stare să-i pese cine era el și de ce conta că se întorsese.

— Minunat! mormăi ea, umplând cu ceapă roșie un coș.

— Nu-ți amintești, aşa-i? Haide, Scar, luptătorul despre care îți povesteam alătă... Aaa, cred că, de fapt, i-am zis Sophiei.

— Luptătorul?

Scarlet strânse pleoapele. O durere de cap începea să-i pulseze în frunte.

— Pe bune, Ém?

— Nu fi rea! E drăguț! Săptămâna asta a venit aici aproape în fiecare zi și se aşază întruna în zona mea, iar asta clar înseamnă ceva, nu crezi?

Când Scarlet nu răspunse, chelnerița lăsa coșul jos și scoase un pachet de gumă din buzunarul șorțului.

— E foarte tăcut, nu ca Roland și gașca lui. Cred că-i timid... și se simte singur.

Băgă o gumă de mestecat în gură și-i oferi una lui Scarlet, care refuză.

— Un luptător care pare timid? făcu Scarlet. Tu auzi ce spui?

— Trebuie să-l vezi ca să înțelegi. Are niște ochi care pur și simplu...

Emilie își făcu vânt cu mâna, ca și cum ar fi luat-o cu călduri.

— Émilie!

Gilles apăru din nou în ușă.

— Nu mai da din gură și vino-ncoace! Masa patru te vrea pe tine.

Gilles îi aruncă o privire urâtă lui Scarlet, avertizând-o astfel că avea să-i scadă și mai mulți univi din plată, dacă nu înceta să-i distragă angajații, apoi intră în tavernă fără să aștepte un răspuns. Émilie scoase limba la el.

Sprijinind pe un șold coșul cu cepe, Scarlet închise portbagajul și păși pe lângă chelneriță.

— El e la masa patru?

— Nu, e la masa nouă, bombăni Émilie, ridicând încarcătura de rădăcinoase.

În timp ce traversau din nou bucătăria plină de aburi, Émilie exclamă:

— Of, ce proastă sunt! Toată săptămâna am vrut să-ți trimit un com ca să te întreb ce-ai mai aflat despre *grand-mère*¹. Ai noutăți?

Maxilarul lui Scarlet se încleștă, iar cuvintele înștiințării îi zumzairă în cap, ca niște viespi: *caz inchis*.

— Nicio veste, zise ea, apoi lăsa conversația să se piardă în zarva bucătarilor care tipau unii la alții.

Émilie o urmă până la camera de depozitare și lăsa lada jos. Scarlet își făcu de lucru rearanjând coșurile, înainte ca ospătăriță să poată spune ceva optimist. Dând să intre în tavernă, Émilie o încurajă:

— Încearcă să nu-ți faci griji, Scar! O să se întoarcă.

¹ Bunică (în franceză).

Pe Scarlet începea să o doară maxilarul din cauză că strângea din dinți. Toată lumea vorbea despre dispariția bunicii sale de parcă femeia ar fi fost o pisică vagabondă care se întoarce acasă doar atunci când i se face foame. *Nu-ți face griji! O să se întoarcă!*

Trecuseră mai bine de două săptămâni. Bunica ei pur și simplu dispăruse fără să trimită vreun com, fără să-și ia rămas-bun, fără niciun semn sau avertizare. Ba chiar ratase și aniversarea de opt-sprezece ani a lui Scarlet, deși cu o săptămână înainte de eveniment cumpărase ingredientele pentru tortul cu lămâie, preferatul fetei.

Niciunul dintre muncitorii de la fermă nu o văzuse plecând. Niciun muncitor android nu înregistrase nimic suspect. Ecranul ei portabil rămăsese acasă, dar nu oferea niciun indiciu în comurile arhivate, în calendar sau în istoricul căutărilor. Faptul că plecase fără el dădea de bănuit. Nimeni nu pleca nicăieri fără portabil.

Dar partea cea mai rea nu era ecranul portabil abandonat sau tortul care nu fusese pregătit.

Scarlet găsise și cipul de identitate al bunicii.

Cipul ei de identitate. Înfășurat într-o bucată de pânză pătată de sâangele bunicii și lăsat, precum un pachetel, pe blatul din bucătărie.

Inspectorul îi spusese fetei că asta fac oamenii când dau bir cu fugiții și nu vor să fie găsiți: își scot cipul de identitate. O spusese de parcă tocmai rezolvase misterul, dar Scarlet bănuia că majoritatea răpitorilor cunoșteau acest truc.

Doi

Scarlet îl zări pe Gilles în spatele plitei fierbinți, turnând sos besamel peste un sendviș cu șuncă. Ocoli plita, strigând pentru a-i atrage atenția, și se alese cu o privire extrem de neprietenoasă.

— Am terminat, anunță ea, întorcându-i încruntătura. Vino să semnezi actele de livrare.

Gilles puse o porție de *frites*¹ lângă sendviș și împinse farfuria în direcția ei, de-a lungul tejghelei de metal.

— Du asta la primul separeu și îți pregătesc actele până te întorci.

Scarlet se zbârli.

— Gilles, eu nu lucrez pentru tine.

— Fii recunoscătoare că nu te trimit pe alei, cu o perie de curățat.

Îi întoarse spatele. Cămașa lui, cândva albă, se îngălbenește după ani de muncă.

Pe Scarlet o mâncau degetele să înșfache sendvișul și să i-l arunce în cap, ca să vadă cum s-ar fi simțit făcând-o, în comparație cu tirul cu roșii, însă văzu cu ochii minții chipul sever al bunicii sale. Cât de dezamăgită ar fi fost să se întoarcă acasă și să descopere că Scarlet pierduse unul dintre cei mai loiali clienți ai lor din cauza unei crize de furie!

¹ Cartofi prăjiți (în franceză).

Luând farfuria, Scarlet ieși valvărjej din bucătărie și, îndată ce ușa batantă se închise în urma ei, aproape că fu doborâtă de un ospătar. Taverna Rieux nu era un loc drăguț: podele murdare, mobilier oribil, iar în aer plutea un miros greu, de grăsimi și prăjeală. Dar într-un orașel în care alcoolul și bârfa se numărau printre cele mai răspândite moduri de petrecere a timpului liber, restaurantul era întotdeauna plin, mai ales duminicile, când fermierii din zonă uitau de arat și de semănat pentru 24 de ore.

În timp ce aștepta să se creeze o breșă în mulțime, atenția fetei poposi pe monitoarele din spatele barului. Toate trei difuzau aceleași înregistrări care înțeau rețea una încă de ieri. Toată lumea discuta despre balul anual al Comunității Orientale, unde regina lunări fusese unul dintre invitații de onoare și unde o fată cyborg se infiltrase, făcuse câteva candelabre să explodeze și încercase să-o asasineză pe regina aflată în vizită... sau poate că încercase să-l asasineză pe împăratul proaspăt încoronat. Fiecare părea să aibă câte o teorie. Instantaneele de pe ecrane o înfățișau în prim-plan pe fata cu față murdară și cu șuvițe de păr umede scăpate din coada neîngrijită. Era un mister cum de intrase la balul regal.

— Ar fi trebuit să-i curme suferința când a căzut pe scările aleia, își exprimă părerea Roland, un client fidel de-al tavernei, care arăta ca și când ar fi fost la bar de la amiază.

Întinse un deget spre ecran, prefăcându-se că trage cu pistolul, și continuă:

— Eu, unul, i-aș fi zburat creierii și i-aș fi urat călătorie sprâncenată.

Auzind în jurul ei murmure de aprobare ce susțineau comentariul lui Roland, Scarlet își dădu ochii peste cap, dezgustată, și țâșni spre primul separeu.

Îl recunoscu pe loc pe chipeșul luptător descris de Émilie — pe de-o parte, datorită abundenței de cicatrice și vânătăi de pe pielea lui măslinie, iar pe de altă parte, deoarece era singurul străin din tavernă. Arăta mult mai neîngrijit decât lăsase de înțeles descrierea înflăcărată a lui Émilie: părul îi stătea în toate direcțiile, în smocuri ciufulite, și în jurul unui ochi avea o vânătie recentă. Pe sub masă, picioarele i se bătaiau de parcă ar fi fost o jucărie cu cheiță.

Avea dinainte trei farfurii aproape goale, cu excepția câtorva pete de grăsime și bucățele de salată de ouă. Frunzele de salată și feliile de roșii erau neatinse.

Scarlet nu-i dădu seama că se zgâia la el până ce privirea lui o întâlni pe a ei. Ochii Tânărului erau nefiresc de verzi, precum strugurii necopți. Scarlet strânse mai tare farfuria între degete și înțelesă brusc entuziasmul lui Émilie. *Are niște ochi...*

Făcându-și loc prin mulțime, Scarlet aşeză sendvișul pe masă.

— Ai comandat *croque-monsieur*¹?

— Da, mulțumesc!

Vocea lui o sperie nu pentru că era sonoră sau aspră, așa cum se așteptase, ci fiindcă era mai degrabă groasă și șovăielnică.

Poate că Émilie avea dreptate. Poate că luptătorul chiar era timid.

— Ești sigur că nu vrei să-ți aducem tot porcul? întrebă ea, strângând de pe masă cele trei farfurii. Așa, chelnerii n-ar mai fi nevoiți să facă întruna ture între bucătărie și masa ta.

Băiatul făcu ochii mari și, pentru o clipă, Scarlet se aștepta să-o întrebe dacă nu se putea aranja treaba cu porcul. Dar apoi privirea lui coborî spre sendviș.

— Aveți mâncare bună aici.

¹ Sendviș cu șuncă și cașcaval, care se servește prăjit.

Scarlet își înăbuși un pufnet disprețitor. „Mâncare bună” și „Taverna Rieux” erau două sintagme care nu se potriveau.

— Se pare că luptele îți fac poftă de mâncare, comentă ea.

Ei nu-i răspunse. Își făcea de lucru cu paiul din pahar și Scarlet observă că masa se cutremura din pricina picioarelor neastămpărate ale băiatului.

— Atunci... poftă bună! îi ură ea, luând tacâmurile.

Dar apoi se opri și întinse farfuriile spre el.

— Ești sigur că nu vrei să mănânci roșiile? Sunt foarte bune, le-am cultivat în grădina mea. Și salata la fel. Dar nu era așa de ofilită când am cules-o. Nu contează. Mai bine nu mănânci salata. Dar nu vrei roșiile?

Încordarea de pe chipul luptătorului se mai risipi.

— Nu am gustat niciodată roșii.

Scarlet ridică o sprânceană.

— *Niciodată?*

După un moment de șovăială, Tânărul lăsa paharul din mâna și luă două bucăți de roșie, pe care le vârî în gură.

Expresia îi îngheță pe chip în timp ce mesteca. Păru să mediteze o clipă, cu privirea pierdută, înainte să înghită.

— Nu e cum mă așteptam, spuse el, ridicând iar ochii către Scarlet. Dar nu sunt groaznice. Vreau să mai comand câteva. Se poate?

Scarlet strânse farfuriile mai bine și împiedică un cuțit de unt să alunecă.

— Știi, de fapt eu nu lucrez...

— Începe! anunță un client de lângă bar, stârnind un murmur entuziasmat, care se răspândi prin tavernă.

Scarlet ridică privirea spre monitoare. Acestea înfățișau o grădină luxuriantă, plină cu bambuși și crini care străluceau după ploaie. Lumina roșiatică a balului se revărsa pe scara impunătoare. Camera de supraveghere se afla deasupra intrării,